

•เขียนโดย manager•

•วันพุธที่ 07 พฤษภาคม 2014 เวลา 15:27 น.• -

ลักษณะการตั้งถิ่นฐานของชุมชนในเขตแ่งล่อง – วังขึ้น (ต่อ) จากตำแหน่งการตั้งถิ่นฐานของชุมชนโบราณในแ่งล่อง – วังขึ้น จะเห็นได้ว่ามีการตั้งถิ่นฐานกระจุกตัวอยู่ตอนกลางของแ่งล่อง – วังขึ้น ด้านฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยม เนื่องจากเป็นพื้นที่ราบขนาดกว้างขวางเหมาะแก่การตั้งถิ่นฐาน อีกทั้งมีลำห้วยสาขาใหญ่ของแม่น้ำยมไหลจากตะวันตก – ตะวันออกลงสู่แม่น้ำยมโดยฝั่งตะวันออกของแม่น้ำยมเป็นที่ราบขนาดเล็กและแคบติดเชิงเขา จึงทำให้ไม่มีการตั้งถิ่นฐานแถบนี้ในระยะแรก แต่ชุมชนโบราณที่ปรากฏคุ้มน้ำคั่นดินนั้น จะตั้งกระจุกตัวอยู่ตั้งแต่บ้านนาหลวง ตำบลห้วยอ้อ อำเภอล่อง ลงมาทางใต้จนถึงบ้านแม่บ่งเหนือ ตำบลแม่ป๋าก อำเภอวังขึ้น (ห่างจากชุมชนโบราณเหล่าร้าง บ้านแม่รัง ตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอล่อง ประมาณ ๓ กิโลเมตร ซึ่งมีแนวคุ้มน้ำคั่นดินเชื่อมต่อกัน) และจะปรากฏอยู่ตอนเหนือสุดของแ่งเป็นบริเวณที่ราบขนาดเล็กไกลออกไปเป็นที่ตั้งเวียงต้า ส่วนตอนใต้สุดไกลออกไปเป็นบริเวณตอนกลางของอำเภอวังขึ้นปัจจุบัน คือเมืองตรอกสลับ เนื่องจากมีแม่น้ำยมไหลผ่านและมีพื้นที่ราบกว้างขวางกว่าส่วนอื่นๆ ในช่วงตอนท้ายแ่ง และที่น่าสังเกตก็คือเหนือจากเหล่าเวียง(บ้านนาหลวง) จะปรากฏชุมชนโบราณอยู่ซึ่งเป็นแหล่งที่พบพระพุทธรูปทองสำริด พระพุทธรูปหินทราย และพระพุทธรูปแก้วจำนวนมาก คือชุมชนโบราณบ้านบ่อและชุมชนโบราณห้วยแม่สวก กลับไม่พบมีการสร้างคุ้มน้ำคั่นดิน พบแต่มีการก่อสร้างโบราณสถานกระจายตัวตามลำห้วยหลายแห่ง สันนิษฐานว่าเนื่องจากมีที่ราบแคบและเป็นที่สูงไกลจากแม่น้ำยม หรือลำห้วยสาขาใหญ่ๆ ของแม่น้ำยม ดังนั้นจึงพบว่ามีการสร้างคุ้มน้ำคั่นดินอีกแห่งหนึ่งตั้งอยู่บริเวณเหนือขึ้นไปจนสุดแ่งคือเวียงต้า ซึ่งมีห้วยแม่ต้าเป็นลำห้วยสาขาใหญ่ของแม่น้ำยมไหลผ่าน และตอนใต้ของแ่งก็มีการตั้งชุมชนโบราณถึงเพียงตอนกลางของเขตอำเภอวังขึ้นปัจจุบัน(เมืองตรอกสลับ)

ส่วนชุมชนโบราณยุคแรกๆ ที่ร่วมสมัยกับเมืองสุโขทัย สันนิษฐานว่าคือเวียงล่อง และเมืองตรอกสลับ เนื่องจากว่าเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำยมที่เป็นแม่น้ำสายหลักของแ่งล่อง – วังขึ้น เวียงล่อง มีตำแหน่งที่ตั้งอยู่ที่ราบตรงกลางแ่งล่อง – วังขึ้น ด้านทิศตะวันออกติดแม่น้ำยม ด้านทิศใต้ติดห้วยแม่ล่อง(ปากล่อง) ส่วนเมืองตรอกสลับอยู่ที่ราบตอนใต้ของแ่ง ด้านทิศตะวันออกติดแม่น้ำยม ด้านทิศใต้ติดห้วยปากสลก(ปากสลับ) จะเห็นได้ว่าลักษณะการตั้งเมืองจะมีลักษณะที่คล้ายกัน ตามทฤษฎีการตั้งเมืองโบราณที่จะนิยมตั้งเมืองในตำแหน่งที่มีการบรรจบกัน(สบ)ของเส้นทางคมนาคมและหลักฐานที่พบภายในเวียงล่องและเมืองตรอกสลับก็มีลักษณะคล้ายกัน คือพบจารึกอักษรสุโขทัย หลักที่พบในเมืองตรอกสลับสันนิษฐานว่าศิลาจารึกกล่าวถึงการสร้างพระธาตุปากสลก(พระพิมพ์)ในปีพ.ศ.๑๘๘๒ ส่วนหลักที่พบในเวียงล่องชำรุดมากไม่ปรากฏศักราช นอกจากพบเศษกระเบื้องสังคโลกและเตาล้านนาแล้ว ภายในเวียงล่องและเมืองตรอกสลับก็มีโบราณสถานที่สร้างด้วยศิลาแลง ซึ่งไม่ปรากฏในบริเวณอื่นๆ ของชุมชนโบราณแ่งล่อง – วังขึ้น โดยเฉพาะที่เวียงล่องปรากฏโบราณสถานที่สร้างด้วยศิลาแลงอยู่ ๒ แห่ง คือภายในเวียงล่อง มีพระธาตุไฮสรอย (มีภาพก่อนบูรณะขึ้นใหม่ปี พ.ศ.๒๕๓๖) และนอกเวียงด้านตะวันตกเฉียงเหนือ ก็มีกลุ่มโบราณสถานสร้างด้วยศิลาแลง (วัดโคกหลวง หรือวัดม่วงคำ หรือวัดหนองสระน้ำเส้า) ส่วนพระธาตุของเมืองตรอกสลับปัจจุบันได้รับการบูรณะขึ้นใหม่เมื่อพ.ศ.๒๕๗๐ – ๒๕๗๓ จึงไม่ปรากฏองค์พระธาตุก่อด้วยศิลาแลง แต่ปรากฏหลักฐานในศิลาจารึกการก่อสร้างพระธาตุว่าสร้างด้วยศิลาแลง

“...ยามตีวันมิงเป้า เดือน ๗ ออกสิ(บ่)ค่า) ปักตี่เมาและโละ แต่ก่อหินแลง---ทั้ง สหายปูนเดือนหนึ่งแล้ว จึงปลูกทั้งศิลาด้วยแล...”

นอกจากนี้ยังทำให้เห็นว่าการติดต่อกับทางสุโขทัย เนื่องจากแ่งล่อง – วังขึ้นไม่พบแหล่งศิลาแลง ดังนั้นศิลาแลงที่สร้างโบราณสถานในเขตเวียงล่องและเมืองตรอกสลับต้องนำมาจากสุโขทัย

ส่วนชุมชนในเวลาต่อมาคือชุมชนเหล่าร้างและแม่บงเหนือกับเหล่าเวียงและเวียงลัวะ จะสังเกตได้ว่าเมืองเหล่านี้ตั้งอยู่ในรูปแบบเมืองแฝด คือคันดินชุมชนเหล่าร้างมีการสร้างคันดินมาโอบเชื่อมในด้านทิศใต้คือชุมชนแม่บงเหนือ ซึ่ง ๒ ชุมชนนี้แต่เดิมน่าจะเป็นชุมชนเดียวกัน ส่วนเหล่าเวียงและเวียงลัวะก็ตั้งอยู่ ๒ ฝั่งน้ำแม่กาং เหล่าเวียงตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกเป็นที่ลุ่ม(ปัจจุบันบางคนเรียกนาบง) แต่เวียงลัวะตั้งอยู่ฝั่งตะวันตกเป็นเนินสูงคล้ายหลังเต่า เวียงทั้ง ๒ ห่างกันประมาณ ๕๐๐ เมตร เมื่อพิจารณาจากตำแหน่งที่ตั้งของเวียงกลุ่มนี้ น่าจะเป็นเมืองหน้าด่านให้กับเวียงล่องที่ตั้งอยู่ตอนกลางริมฝั่งแม่น้ำยม โดยเหล่าเวียงและเวียงลัวะอยู่ทางทิศเหนือ ส่วนชุมชนเหล่าร้างและแม่บงเหนืออยู่ทางทิศใต้ เวียงเหล่านี้ตั้งอยู่ไกลจากเวียงล่องประมาณ ๙ – ๑๐ กิโลเมตร อีกทั้งเวียงเหล่านี้ก็ตั้งอยู่ใกล้กับลำน้ำสาขาของแม่น้ำยม

เวียงล่องมีพิจารณาจากตำแหน่งที่ตั้งและลักษณะทางกายภาพ สันนิษฐานว่าเป็นจุดศูนย์กลางในอดีต เนื่องจากตั้งอยู่ในตำแหน่งที่สำคัญทางยุทธศาสตร์ จึงปรากฏเมืองล่องโบราณริมฝั่งแม่น้ำยมและใช้แม่น้ำยมที่กว้าง ลึก และเชี่ยว เพราะเป็นช่วงหักโค้งของลำน้ำยมตรงหน้าวัดพระธาตุไฮสร้อยเป็นวังน้ำวนเรียกว่าวังทะคร้ว(วังตะคร้ว) เป็นปราการธรรมชาติด้านทิศตะวันออก มีกำแพงดินล้อมรอบด้านทิศเหนือและทิศตะวันตกถึง ๔ ชั้น และมีคูน้ำ ๓ ชั้น และร่องคูน้ำจะลึกลงเรื่อยๆ เมื่อเข้ามาใกล้กำแพงชั้นใน ส่วนด้านทิศใต้เป็นร่องน้ำลึก ซึ่งคูน้ำทั้ง ๓ ชั้นสามารถรับน้ำจากลำน้ำยมเข้ามาหล่อเลี้ยงเมืองได้ โดยเฉพาะฤดูน้ำหลากจะไม่สามารถเข้าเมืองหรือออกเมืองได้เลยในอดีตนอกจากใช้เรือ การสร้างเมืองอย่างแน่นหนาเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าเป็นจุดที่ต้องมีการสงครามบ่อยครั้ง ซึ่งอาจารย์ศรีศักร วัลลิโภดม ก็ได้กล่าวถึงตำแหน่งที่ตั้งของเมืองล่องว่า “...แม้ว่าจะไม่ใช่เมืองเชียงขึ้น เมืองล่องนี้ก็คือเมืองยุทธศาสตร์แห่งหนึ่งของล้านนาในสมัยพระเจ้าติโลกราช ที่ทรงทำสงครามกับสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถแห่งกรุงศรีอยุธยาอย่างใหญ่โตและยาวนานทีเดียว...” ซึ่งต่างกับเวียงอื่นๆ ในที่แอ่งล่อง – วังขึ้นที่มีคูน้ำ ๑ ชั้น และคันดิน ๒ ชั้น

และเมืองตรอกสลับอาจเป็นเมืองที่สร้างก่อนเวียงล่องเล็กน้อย หรือใกล้เคียงกันเนื่องจากเมืองตรอกสลับอาจเป็นเมืองที่อิทธิพลสุโขทัยขยายขึ้นมาจนก่อตั้งเป็นชุมชนและเป็นเมืองขึ้น แต่ต่อมาอาจเนื่องจากลักษณะทางกายภาพที่ตั้งเมือง หรือปัจจัยด้านสงครามที่อยู่ใกล้เส้นทางทัพที่ผ่านทางเมืองเถิน เมืองตรอกสลับจึงค่อยๆ เสื่อมสลาย ส่วนที่เวียงล่องเนื่องจากตั้งอยู่ตอนกลางแอ่งมีที่ราบกว้างขวาง ไม่เป็นที่ลุ่มน้ำมาก และมีชัยภูมิที่ป้องกันข้าศึกได้ดี เวียงล่องจึงยังคงเป็นแหล่งตั้งมั่น ดังปรากฏหลักฐานมีเวียงต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น และอาจเป็นไปได้ว่าผู้คนในเมืองตรอกสลับได้อพยพขึ้นมาตั้งมั่นร่วมกับกลุ่มคนเวียงล่อง เมืองตรอกสลับจึงร้างไป และฟังก์กลับมามีผู้คนเข้ามาอาศัยเมื่อประมาณ ๒๐๐ กว่าปีที่ผ่านมา

ส่วนเวียงต้าอาจเป็นเมืองหน้าด่าน เนื่องจากตำแหน่งที่ตั้งอยู่ระหว่างแดนต่อแดนของเมืองลำปางกับเมืองแพร่ เมื่อข้ามเขาขึ้นไปทางทิศเหนือก็เป็นเมืองสอง สามารถผ่านขึ้นไปเมืองงาว เมืองพะเยา และเมืองน่านได้ หรือมีการตั้งเป็นชุมชนขึ้นเพราะมีทรัพยากรเหล็ก(เหล็กต้า)

ในส่วนของการตั้งชุมชนในยุคหลัง เนื่องจากมีอพยพย้ายถิ่นฐานของผู้คนในอดีตมีอยู่ไม่ขาดสาย มีทั้งหลักหนีภัยสงคราม การหาที่ทำกินที่อุดมสมบูรณ์มากกว่า การติดต่อค้าขาย และการทำผิดประเพณี เป็นต้น เนื่องจากเมืองล่องอยู่ในตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่จะต้องเป็นเส้นทางผ่านระหว่างเมืองลำปางและเมืองแพร่ หรือบางครั้งก็เป็นทางผ่านไปสู่มืองสุโขทัยด้วย ซึ่งที่ราบตอนใต้คือวังขึ้นแต่เดิมมีผู้คนเบาบาง ดังมีหลักฐานว่าในช่วงแรกที่ก่อตั้งเป็นชุมชนขึ้นใหม่ตั้งอยู่บนฝั่งซ้ายของแม่น้ำยมมีเพียง ๒ หมู่บ้าน ภายหลังเป็นตำบลวังขึ้นอำเภอเมืองล่องเมื่อปี เมื่อมีหมู่บ้านขยายตัวมากขึ้นได้ตั้งเป็นกิ่งอำเภอวังขึ้นในปีพ.ศ.๒๔๘๑ และจนกระทั่งตั้งเป็นอำเภอวังขึ้นในปี พ.ศ.๒๕๐๑ และสภาพพื้นที่อำเภอวังขึ้นตอนใต้เมื่อปีพ.ศ.๒๔๘๔ ยังเป็นป่าดงดิบ และผู้ที่เข้ามาตั้งหลักแหล่งใหม่ในตอนแรกก็เป็นกลุ่มที่มาหาของป่าเพื่อค้าขาย ซึ่งกลุ่มคนที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานใหม่ในอำเภอวังขึ้นในทางตอนเหนือฝั่งตะวันออกแม่น้ำยม ก็จะเป็นกลุ่มคนจากอำเภอลับแล และอำเภอลอง ส่วนตอนเหนือฝั่งตะวันตกแม่น้ำยมก็เป็นกลุ่มคนจากอำเภอเกาะคา อำเภอสบปราบ จังหวัดลำปาง อำเภอเด่นชัย อำเภอลอง และอำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ อำเภอสรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย

และส่วนตอนใต้ของอำเภอวังชิ้นก็เป็นกลุ่มคนที่มาจากอำเภอเถินเข้ามาทำป่าไม้แต่คนส่วนใหญ่ที่เคลื่อนย้ายเข้ามาอยู่คือคนจากเมืองล่อง เนื่องจากอยู่ในบริเวณแอ่งและที่ราบเดียวกัน

ส่วนเมืองล่องในช่วงประมาณ ๒๐๐ ปีที่ผ่านมานอกจากกลุ่มคนที่เป็นชาวเมืองล่องเดิมแล้ว ก็ยังเป็นช่วงที่กลุ่มคนจากที่อื่นๆ อพยพเข้ามา มาก เช่น กลุ่มไทใหญ่จากเมืองเชียงตุง เข้ามาตั้งถิ่นฐานและบูรณะวัดไฮสร้อยขึ้นในปี พ.ศ.๒๓๔๕ โดยครูบาจ๋อสูง จนทวโร เป็นเจ้าอาวาสองค์แรก หรือกลุ่มกะเหรี่ยงที่บ้านแม่จ๋องไฟ ตำบลห้วยอ้อ ที่อพยพมาจากพม่าผ่านมาทางเชียงใหม่ ลำพูน และลำปาง บ้านวังเลียง ตำบลทุ่งแล้งอพยพมาจากลำแล จังหวัดอุดรธานี เนื่องจากหนีภาษี ๔ บาท และบ้านศรีดอนชัย ตำบลทุ่งแล้ง มาจากบ้านนาแก้ว อำเภอลับแล เพื่อเข้ามาทำไม้ หรือเมื่อประมาณ ๑๐๐ กว่าปีก็มีชาวไทใหญ่จากเมืองเชียงตุงมาซุกบ่อพลอย(ไพลิน) เชิงเขาเขตแดนเมืองล่องและได้ตั้งเป็นชุมชนบ้านบ่อแก้ว

ชุมชนหรือหมู่บ้านในแอ่งล่อง – วังชิ้น ทุกๆ หมู่บ้านจะตั้งติดแม่น้ำยม เช่น บ้านแก่งหลวง บ้านปากต้า บ้านแม่ลู่ บ้านท่าเตื่อ บ้านวังต้นเกลือ บ้านปากกาง บ้านปากปง บ้านวังเคียน บ้านไฮสร้อย บ้านอ้ายลิ้ม บ้านผาจีบ บ้านวังเลียง บ้านหาดผาคัน อำเภอล่อง บ้านหาดอ่อน บ้านสบเก็ง บ้านนาเวียง บ้านแม่สีธิ บ้านวังแพน อำเภอวังชิ้น เป็นต้น หรือไม่กี่ตั้งชุมชนตามลำห้วยสาขา ดังปรากฏเป็นชื่อหมู่บ้านต่างๆ เช่น หมู่บ้านที่ขึ้นต้นด้วยต้า เป็นหมู่บ้านที่อยู่ตามน้ำแม่ต้า (ต้าแป้น ต้าเหล่า เวียงต้า ฯลฯ) บ้านน้ำริน(ห้วยน้ำริน) บ้านเกียกพา(ห้วยเกียกพา) บ้านแม่ลาน(น้ำแม่ลาน) บ้านห้วยอ้อ(ห้วยอ้อ) บ้านปากกาง(น้ำแม่กาง) บ้านแม่จอก(ห้วยแม่จอกหลวง) บ้านแม่ล่อง(ห้วยแม่ล่อง) บ้านปากลอง(ห้วยแม่ลอง) บ้านแม่แ่ม(ห้วยแม่แ่ม) บ้านแม่รัง(ห้วยแม่รัง) อำเภอล่อง บ้านแม่บง(ห้วยแม่บง) บ้านแม่ปาก(ห้วยแม่ปาก) บ้านแม่จอก(ห้วยแม่จอก) บ้านสบเก็ง(ห้วยแม่เก็ง) บ้านวังซอน(ห้วยวังซอน) บ้านแม่พุง(ห้วยแม่พุง) บ้านแม่ต๊ต(ห้วยแม่ต๊ต) บ้านปากห้วยสรวย(น้ำแม่สรวย) บ้านแม่สีธิ(ห้วยแม่สีธิ) เป็นต้น

สรุป การตั้งถิ่นฐานของชุมชนในแอ่งล่อง – วังชิ้น จะตั้งถิ่นฐานกระจายตัวในแนวเหนือ – ใต้ ตามลักษณะภูมิประเทศที่มีที่ราบแคบยาวในแนวเหนือ – ใต้ ชุมชนในระยะเริ่มแรกจะตั้งอยู่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยม เนื่องจากเป็นที่ราบกว้างมีลำห้วยสาขาต่างๆ ไหลลงสู่แม่น้ำยม ส่วนในฝั่งตะวันออกเป็นพื้นที่ราบเล็กน้อยติดเชิงเขา และลำน้ำยมตอนที่ผ่านมาแอ่งล่อง – วังชิ้น เป็นช่วงที่มีความลึกและเขี้ยวจึงยากต่อการเดินทาง ระหว่างฝั่งตะวันตกกับฝั่งตะวันออกของแม่น้ำยม ดังนั้นพื้นที่ฝั่งตะวันออกจึงเหมาะที่จะใช้เป็นพื้นที่ทำไร่ ไม่มีการตั้งถิ่นฐานของชุมชนในอดีต

ชุมชนโบราณในที่แอ่งล่อง – วังชิ้น พบว่าตั้งอยู่ติดกับสายน้ำหลักคือแม่น้ำยม ๒ ชุมชนคือ เวียงล่อง(เมืองล่อง) และเมืองตรอกสลอด ส่วนชุมชนโบราณอื่นอยู่ลึกเข้าไปตามลำห้วยสาขาของแม่น้ำยม คือ เวียงต้า(ห้วยแม่ต้า) ชุมชนโบราณแม่สวก(ห้วยแม่สวก) ชุมชนบ้านบ่อ(ห้วยแม่ลาน) เหล่าเวียง(ห้วยแม่กาง) เมืองลัวะ(ห้วยแม่กาง) เหล่ารัง(ห้วยแม่รัง) แม่บงเหนือ (ห้วยแม่บง)

ชุมชนโบราณยุคแรกๆ ที่ร่วมสมัยกับเมืองสุโขทัย สันนิษฐานว่าคือเวียงล่อง และเมืองตรอกสลอด เนื่องจากว่าเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำยมที่เป็นแม่น้ำสายหลักของแอ่งล่อง - วังชิ้น เวียงล่อง มีตำแหน่งที่ตั้งอยู่ที่ราบตรงกลางแอ่งล่อง – วังชิ้น ด้านทิศตะวันออกติดแม่น้ำยม ด้านทิศใต้ติดห้วยแม่ลอง(ปากลอง) ส่วนเมืองตรอกสลอดอยู่ที่ราบตอนใต้ของแอ่ง ด้านทิศตะวันออกติดแม่น้ำยม ด้านทิศใต้ติดห้วยปากสลก(ปากสลอด)

•เขียนโดย manager•

•วัน•พุธ•ที่ 07 •พฤษภาคม• 2014 เวลา 15:27 น. • -

ส่วนชุมชนในเวลาต่อมาคือชุมชนเหล่าร้างและแม่บงเหนือกับเหล่าเวียงและเวียงลัวะ จะสังเกตได้ว่าเมืองเหล่านี้อยู่ในรูปแบบเมืองแฝด คือคันดินชุมชนเหล่าร้างมีการสร้างคันดินมาโอบเชื่อมในด้านทิศใต้คือชุมชนแม่บงเหนือ ซึ่ง ๒ ชุมชนนี้แต่เดิมน่าจะเป็นชุมชนเดียวกัน ส่วนเหล่าเวียงและเวียงลัวะก็ตั้งอยู่ ๒ ฝั่งน้ำแม่กาง เหล่าเวียงตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกเป็นที่ลุ่ม(ปัจจุบันบางคนเรียกนาบง) แต่เวียงลัวะตั้งอยู่ฝั่งตะวันตกเป็นเนินสูงคล้ายหลังเต่า เวียงทั้ง ๒ ห่างกันประมาณ ๕๐๐ เมตร เมื่อพิจารณาจากตำแหน่งที่ตั้งของเวียงกลุ่มนี้น่าจะเป็นเมืองหน้าด่านให้กับเวียงลอง

ส่วนเวียงตัวอาจเป็นเมืองหน้าด่าน เนื่องจากตำแหน่งที่ตั้งอยู่ระหว่างแดนต่อแดนของเมืองลำปางกับเมืองแพร่ เมื่อข้ามเขาขึ้นไปทางทิศเหนือก็เป็นเมืองสองสามารถผ่านขึ้นไปเมืองงาว เมืองพะเยา และเมืองน่านได้ หรือมีการตั้งเป็นชุมชนขึ้นเพราะมีทรัพยากรเหล็ก(เหล็กดำ) โดยชุมชนหรือหมู่บ้านในแอ่งลอง – วังชิ้น ทุกๆหมู่บ้านจะตั้งติดแม่น้ำยม หรือไม่ก็ตั้งชุมชนตามลำห้วยสาขา เนื่องจากแม่น้ำเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิตของคนแต่ละชุมชนในอดีต

ภูเขส แสนสา

ชาวเมืองลองพ้อนแห่ขบวนไหว้สาพระธาตุศรีดอนคำ เดือนยี่เป็ง พ.ศ.๒๕๐๑ (ที่มา : สภาเทศบาลตำบลห้วยอ้อ)

•เขียนโดย manager•

•วันพุธที่ 07 พฤษภาคม 2014 เวลา 15:27 น.• -

แม่น้ำยมจังหวัดสุโขทัยบ้านท่าเตย ตำบลปากทาง (ที่มา : ภูเดช แสนสา, ๒๕๔๘)